

EK BÖLÜM:

James Hunter

Mihrapta onu beklerken, hayatımın en ilginç ânını yaşıyordum. Tüm kontrol mekanizmam yerle bir olmuştu. Kalbim-abartılı tasvirlerde olduğu gibi- delicesine çarpıyor, avuçlarım terliyor, dizlerim titriyordu. Kendime itiraf edemesem de bu düğünün bir görevden daha fazlası olduğunun farkındaydım. Uzun zamandır kendini muhafaza eden düğümlerin çözüleceği bir düğündü bu. Yine de yeminlerimiz gerçek olacaktı. Günün sonunda nasıl bir kıyamet koparsa kopsun o, Beren Allen olacaktı. Bana bir şey olursa, onun her şeyi alacağından, bu zamana kadar kazandığım ya da çalıştığım ne varsa onun olacağından emin olmuşum.

O, kalbimi tekrar çalıştırdığından beri kalbimi bir kez söküp atmak istemiştim. Benden nefret ettiğini sandığı ilk anda, 28 yıldır güvendiğim tek insanın benden alındığını düşündüğüm o anda hissetmekten nefret etmiştim. Bu imkânsız âna kadar geçen süreçte, sadece cephe değil, kalp savaşının da nasıl yapıldığını öğrendim. Tüm bildiklerime rağmen, daha öğrenmem gereken onlarca dersin olduğunu kavradım.

Merdivenlerin başında onu gördüğümde zamanın nasıl durabildiğini tam anlamıyla idrak ettim. Gelinliğiyle masallara ve fantastik hikâyelere konu olmuş, olağanüstü perileri andırıyordu. Bugün ne olursa olsun, ona bu masalı yaşatmaya karar vermiştim. Tabii, bunun için önce ikimizin de buradan sağ çıkması gerekiyordu.

Ona baktım. Ona öyle baktım ki değersiz sandığım hayatımın ortasına bir kez daha umut ışığı doldu. Onu her öptüğümde, ona her dokunduğumda hissettiğim gibi, kalbim duvarlarını, zihnim zincirlerini zorladı. Hasarlı olsun olmasın, her hücremle ona aktım.

Ona öyle bir baktım ki, dünya durdu. Sadece Deirdre ve Naoise kaldı. Sadece Beren ve James.

Ne ona eşlik eden Mike ve Sinem ne de önlerinde bekleyen Sofia görünüyordu. Tek gördüğüm, tek işittiğim oydu. Merdivenlerden dikkatle inmesinin, duvağın ardından bana bakarken gözlerinde oluşan pırıltının, dudaklarını gerginlikle birbirine bastırışının görüntüsünü adeta içtim, ciğerlerime çektim. Nihayet tam önümde, santimler uzağımda durmuşken, yüzünde gördüğüm teslimiyetle, aylardır aşmaya çalıştığım o acımasız maskenin yok olduğunu gördüm. O benimdi ve hep benim olmuştu. İlk defa bilimin nasıl da yüzde yüz yanılabilirdiğine şahit oldum. Mike onu bana teslim ederken bir şeyler söyledi. İlk defa idrak edemedim. Ondan başka herkesin silindiğini söylerken abartmıyordum. Neyse ki oldukça kalabalık bir ekip tetikte bekliyordu.

Elini tuttuğumda burnunun nasıl kızardığını, ânın duygusallığı ile nasıl savaştığını görebiliyordum. İşin ilginç, benim de ellerim titriyordu. Heyecanın böylesine zayıflık getirebileceğini nereden bilecektim?

“Çok güzelsin,” diye fısıldadım aramızdaki mahremiyeti bozmayarak. Yüzüne dünyayı sarsacak bir gülümseme yayıldı. “Sendeki,” dedi heyecandan kurumuş sesiyle. Elini daha sıkı tuttum, mümkünmüş gibi onu kendime daha çok çektim. Bana böylesine yakınken ve bu kadar kırılığanken, her detayından emin olduğum planım riskli geliyordu. Onu kaçırap saklamak, kimseye göstermemek istiyordum.

Bahsettiğim bulanıklık hali, nikâh masasına oturana, hatta onun, “Evet!” diye kendinden emin bir şekilde haykırışını duyanaya kadar devam etti. O anlar boyunca tek odağım, bana nasıl baktığı, elinin sıcaklığı ya da gözlerindeki mutluluktu. Nikâh memurunun sorduğu soruları otomatik bir şekilde yanıtladıktan sonra sıra birbirimizi kabul ettiğimiz âna geldiğinde ben de onun gibi, “Evet,” dedim, sonra gözlerini tekrar yakaladım. Bir

kez daha, ona ettiğim bir yemin gibi, “Sonsuza dek evet,” diye tekrarladım.

Mike ve Sinem’in şahitlikleri sonrası, nikâh defterini imzaladık. Türk âdetlerinde olduğu üzere, memur, defteri Beren’e takdim etti. Karımın ürkek bir şekilde defteri almasını, ama kavradıktan sonra sıkıca tutmasını izledim. Sonunda ayağa kalktığımızda ellerimde oluşan titreme biraz olsun azalmıştı. Duvağını kaldırırken ânın büyüsunü bozmaktan korkuyordum. Yavaşça, elimden geldiği kadar nazikçe bizi ayıran tülü kaldırdım. Dudaklarımı alnına bastırırken, bu ânın hayatımda etmeye cüret ettiğim ikinci yeminin karşılığı olduğunu düşündüm. “Sonsuza dek, Deirdre,” diye fısıldadım bir kez daha.

Alkışlar ve ıslık sesleri ortamı doldurduğunda, ikimiz de uzun bir süre sonra etrafımıza baktık. Ben zaten tüm konuk listesinin, özgeçmiş ve sabıka kayıtlarını kontrol etmişim. Ancak Beren, çocukluk ve okul arkadaşlarının da konuklar arasında olduğunu yeni fark etmişti. Onları görünce öyle güzel gülümsedi ki gözlelerinden bir anda yaşlar boşaldığını görünce müdahale etmek zorunda hissettim.

“Ağlama,” dedim. “Onlar seni mutlu görmek için burada.”

“Çok teşekkür ederim, ben ne diyeceğimi bilemiyorum!”

Heyecanı hem sesinden hem de yaşla parlayan gözlerinden anlaşılıyordu. Dans etmek için mekânın ortasındaki piste ulaştığımızda kendini toparlamıştı. Ellerimiz tekrar buluştuğunda sıkıca beline sarıldım.

O da başını omzuma koyarak “Bu gerçek mi?” diye sordu. Sesi tatlı bir melodi gibiydi “Gerçekten sonsuza kadar benim misin?”

“Ben hep senindim,” dedim yanağını okşayarak. “Hep sana aittim.” Tüm bunları hissederek söylemişim. Hissetmek o an için dünyanın en büyük ayrıcalığıydı.

Dansımızın bitişini simgeleyen müziğin bitmesiyle beraber kollarımdan ayrıldı. Mike yaklaşık 3 dakikadır yanımıza gelmek için fırsat kolluyordu. Nihayet bize yaklaştı ve bana sarıldı.

“Tebrik ederim, dostum.”

Bu tarz sevgi gösterileri bana göre olmasa da, organizasyonda fazlaca emeği geğtiği için ben de teşekkür amacıyla karşılık verdim. Dost muyduk bilemiyordum, ama dosta en yakın olgu olabilirdik.

“Bir dans için gelini ödünç alabilir miyim?” diye sorunca isteksiz de olsam başımı salladım.

“Kollarını fazla dolama,” dedim onlardan uzaklaşırken. Tam gidecekken geri döndüm. “Başka kimsenin onunla dans etmesine izin verme.”

Mike keyifle dişlerini gösterdi. “Bunu bir kenara yaz, James Hunter hayatında ilk defa açık bir kıskançlık belirtisi gösterdi.” James Hunter’ın nasıl ilkel bir zihniyete sahip olmaya başladığını bilse bu şekilde gülemezdi.

Davet akşamı iyi geğti; ekipler yerlerindeydi ve her şey kontrol altındaydı. Sinem’in ekibi oldukça profesyonel olduğu için endişelenmemi gerektirecek bir durum yoktu. Kendi ekip üyelerimin plandan haberi olmasa da her zaman tetikte olduklarını biliyordum. Tüm ekipler ve gizli ajanlar hedefin herhangi bir hareket yapmasına karşı tetikteydi. Hedef şimdilik pasif görünüyordu.

Beren tüm gece eski arkadaşlarıyla vakit geğirmişti, mutluluktan gözleri kamaşmıştı. Bu tablo tam olarak düşündüğüm sonuçları verdiği için, ben de onun tepkileri karşısında gülümsemeden duramamıştım. Aslında bu şekilde, olması gereken mutlu damat pozunu veriyordum. Elbette ifadem poz değildi; uluorta gülümsemek bana uygun bir durum değildi. Gecenin sonuna doğru hâlâ bir hareketlilik olmayınca canım sıkıldı. Beren’i dikkatle izliyordum. Elizabeth’in onunla konuşmak istediğini fark edip “Sana bir ŝal bulayım,” dedim, onları yalnız bırakmak için. İletişim ağındaki en yakın ajanımdan bir ŝal istedim. Ardından gözlem noktalarından birine geçip Eli-

zabeth'le Beren'in konuşmasını izledim. Beren, Elizabeth'e de herkese olduğu gibi tatlı tatlı gülümsüyordu. Elizabeth'in yüzündeki ifade ilginçti. Bence Beren'den bir şekilde hoşlanıyor ama bunu itiraf etmek istemiyor gibiydi. Bir süre sohbet ettiler ve ardından Beren'e bir bilezik armağan etti. Bu tarz bir hediye Elizabeth'in tarzı değildi. Ona güvenmediğimden değil ama yine de düğün bittikten sonra hediyesini kontrol ettirecektim.

Elizabeth, Beren'in yanından ayrıldıktan hemen sonra Sofia ona doğru ilerledi. Sinem, Mike ile dans ediyor olsa da dikkatini hemen o tarafa çevirdi. İletişim ağına seslendim: "Tetikte ve hazır olun." Sofia ile konuşurken kibarlığını koruyan karıma doğru ilerledim. Sofia, ona tüm gücüyle sarıldığında yanlarına varmak üzereydim. Beren'in ifadesi önce mutluymuştu. Ancak bir saniye sonra güzel suratı şokla çarpıldı, ardından acıyla sarsıldı. O sırada gözlerimiz buluştuğunda ona aşkla baktım. Tüm hissettiklerimi anlasın, her şeye rağmen güvende olduğunu hissetsin diye çabaladım. Sofia, Beren'in kulağına bir şeyler fısıldarken dudakları titriyordu. Ardından Beren'in kaskatı kesilişini, Sofia'nın kollarına yığılışını ağır çekimle izledim.

O an yırtıcı bir kuş gibi, pençelerimi çıkarmak, zincirlerimden kurtulup Sofia'ya saldırmak istiyordum ancak kendime hâkim oldum. Karımın ağırlaşan bedenini onun elinden kurtardığımda Sofia çığlık atıyor, dehşete bürünmüş ifadesiyle bana ne olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Hızlı bir şekilde Beren'in vücudunu kontrol ederek muayene ettim.

"Geçici felç," diyerek tanıyı koyarken, dişlerimin sıkılmaktan kırılacağını düşünüyordum.

Sofia'ya cevap verme zahmetinde bulunmadım. "Mike!" diye bağırdım. Mike hemen yanımda belirdi. "Sofia'yı tutukla!"

Mike ile Sofia aynı anda, "Ne?!" diye bağırdılar. O sırada karımı kucağıma aldım. Kulağına, "Geçecek," diye fısıldadım.

Sofia önüme atladı. "James neler oluyor? Beni tanımıyor musun? Ona bunu benim yapmadığımı biliyorsun! James!"

Derin bir nefes alarak Beren'i ondan uzaklaştırdım. Sinirlerime hâkim olmakta zorlanıyordum. "Seni şu an öldürmemek için tek nedenim geleceğimizi tehlikeye atmamak. Adil bir şekilde sorgulanıp cezanı çekmene izin vereceğim. Ama senin için değil. Beren için."

Sofia şaşkın görünmeye çalışıyordu. Ancak Mike onu kollarından kavramaya çalışınca hemen savunma pozisyonunu aldı. Mike'in bacak arasına sağlam bir tekme savurarak kendine kaçmak için zaman kazandırdı. Mike hızla toparlanıp Sofia'nın üzerine atladığında ben de karımı, önceden hazırlattığım koruma bölgesine götürmek üzereydim. Sofia durumun ironisine tezat, histerik bir şekilde kahkahalar atmaya başladı. "Sonunda her şeyi çözebilmiş olman harika, James. Güvenin insanı ne hale getirdiğini gördün değil mi? Deirdre'n de sana aynısını yaptığında bir kez daha bu hataya düştüğüne lanet edeceksin. Bu arada başardıklarımı öğrendiğine göre, buraya hazırlıksız gelmediğimi tahmin etmişsindir."

Elbette, bunu tahmin etmiştim. Sofia bir saniye sonra, "ŞİMDİ!" diye bağırdı. Onun adamları sahneye çıkarken, hazırdaki bekleyen ekiplerim saldırmak için hazır. Elizabeth, David ve Brad'in hızla konum aldığını gördüm. Sinem de kendi ekibini çağırarak için tetikte bekliyordu.

İnsanların çılgın atmaya başlamıştı. "Echo18," dedim iletişim cihazına. "Sivilleri uzaklaştırın." Echo18, ekibimin gizli adıydı. Daha önce bilgilendirilmedikleri konuda göreve çağırıldıklarını bu şekilde anlarılardı. "Lima 09 ateşe başlayın." Benim önceliğim karımı çatışmadan uzaklaştırmaktı. Özel bir teknoloji ile hazırlanan ve Jenny'nin de erişimi olan koruma bölgesine gelmek için birçok basamak indik. Sonunda demir parmaklarla korunan bölme geldiğimizde bedenini rahat bir koltuğa bırakıp özenle yapılmış saçlarından öptüm. "Bana güven, her şeyi düzelteceğim, bu sefer hata yapmayacağım." İlk defa söylemek istediğim onlarca şey vardı ancak vakit yoktu.

Güvenliğinden emin olduktan sonra, çatışma alanına, yani düğün alanımıza döndüm.

Yukarı çıktığımda görev alanı tahminimden daha fazla karışmıştı. Mike'ın smokini kanla renklenmişti. Sofia'yı elinden kaçırdığını anlamak zor olmadı. Gözlerim önce küçük hedeflere sonra da büyük hedefe odaklandı. Silahımın şarjörünü her doldurduğumda Sofia'ya daha çok yaklaşıyordum. Adamları etrafına adeta etten bir duvar örmüştü. Bu çatışmadaki en büyük şansımız Sofia'nın teknolojilerimizi kullanmıyor oluşuydu. Kullanması ihtimali için de önlemler almıştık.

Sinem'in sahneye çıkma zamanı gelmişti. Zaten o da gecikmedi; Mike'ı kenara iterek kimliğini ifşa etti ve ekibini göreve çağırdı.

Sinem'in çarpışmaya katılmasıyla bir çeşit transa girmiş olan Mike bağırmaya başladı. "James gördün mü? Sevgilim süper seksi bir ajan çıktı dostum!"

Derin bir nefes alarak odağımı kaybetmemeye çalıştım. Mike ölümün eşiğinde olsa bile hiç değişmeyecekti. Birkaç dakika sonra, Mike tekrar bağırdı. "Kurşunlarda balon zehri var! Dikkatli olun!"

Muhtemelen bir kurşun sıyrığına kurban gitmişti. Şaşırmadım. Ekiplere yeni bilgilendirme yaparak çatışmaya devam ettim. Artık yerde yatan insanların sayısı, ayakta çatışanlardan çok daha fazlaydı. Sofia'ya ulaşmama oldukça az kalmıştı ve ekibim de tam arkamdan geliyordu. Onu koruyan son adamı da ortadan kaldırdığımda silahımı yüzüne doğrulttum.

"Artık bitti Sofia. Silahını bırak."

"Asla!" dedi Sofia. "Merkezde bana neler yapacaklarını bilmediğimi mi sanıyorsun? Beynimi ortaya serecekler. Hiç sanmıyorum."

"Direnirsen, buradan canlı çıkamazsın," dedim onu mantığa çağırarak.

"Beni öldüremezsin," derken eğleniyordu. "Beni öldürdü-

ğün an müstakbel karını da ölüme terk edersin.” Sonra küçük bir kakhaha attı.

Onu öldürebilmem için doğru koşulların sağlanmasını bekledim. Beren tehlikede değildi. Ona verilen ilaç kısa sürede etkisini yitirecekti ve Beren iyi olacaktı. Mike, Brad ve Sinem tam arkamda beni koruyordu. Elizabeth daha geride stratejik bir konumdaydı. Herkes güvendeydi.

Bu zamana kadar hiçbir ölüm, içimde yeterince meşrutiyete ulaşmamıştı. Ancak Sofia, bana başka bir çare bırakmamıştı. Kurşun silahımdan kayıp çıkarken Sofia'nın yüzündeki değişimi, ölmek üzere olmasına rağmen ifadesinde oluşan küçük zaferi gördüm. İşte tam o an -silahımdan çıkan kurşun alnını delmeden önceki salise- Sofia'nın yüzünde okuduğum zevk, dehşetle geriye dönmeme neden oldu. Arkamı döndüğümde, güvende olduğunu zannettiğim karımın ve Elizabeth'in ağır çekimde yere düşüşünü izledim. Onlara koşarken, belki de ilk defa dua ediyordum. Kimseye bir şey olmasın. Ama en çok da ruhuma. Ona bir şey olmasın. İlk defa kendime bencil olmak için hak tanıdım. Onlara yaklaştım. İkisinin kıyafeti de kanla ıslanmıştı. Tüm ekipler şoktaydı. Bu durumu en güzel idare eden Beren oldu. “Yardım edin!” diye bağırdı, Elizabeth'i tutmaya çalışırken. Onca yıllık ekip arkadaşına ihanet ederek karımın iyi olduğuna şükrettim. Elimden bir şey gelmiyordu. Aşk bencil bir teslimiyetti.

Ancak Elizabeth'in yarası iyi görünmüyordu. Ölümcül olduğunu anlayacak kadar vaka görmüştüm. Mike derhal kanamaya baskı yaparken benim tek yapabildiğim donuk halime dönüp zayıatın yıkıcılığını düşünmekti. Yaptığım planda ölüm yoktu. En azından ekibimden kimseyi kaybetmeyecektim. Bu zamana kadar kaybetmemiştim. Elizabeth hep zor bir ekip üyesi olmuştu ama en iyilerinden biriydi. Beren'in önüne geçip onu kurtardığı çok açıktı. Bu hamleyi, yıllar önce bana itiraf ettiği ilgisi nedeniyle yapıp yapmadığını düşünmekten kendimi

alamadım. Oysa, itirafına olumsuz yanıt aldıktan sonra tam bir profesyonel gibi yaklaşmış, asla durumun üzerine gitmemişti.

Elizabeth hâlâ Beren'in kollarındaydı ve Beren onunla sa- kince, fısıldayarak konuşuyordu. Konuşmalarını rahatlıkça du- yabileceğim halde, onların mahremiyetine girmek istemedim. Sonunda sedye geldiğinde aradan asırlar geçmiş gibiydi. Karı- ma sarılıp onu teselli etmek istesem de Elizabeth'in son anlarını böyle hatırlamasını istemedim. Sedyeye taşındığı anda başına giderek ona bu zamana kadar yaptığım en içten teşekkürü et- tim. Kana bulanmış elini sıkarken, bana gülümsedi. "Benim seçimimdi, sakın kendini suçlama," dedi. Söylediğini yapama- yacak olsam da bu ânı hep hatıralarımda saklayacaktım.

Beren, Elizabeth'i götüren sedyenin arkasından bakarken yüzünde kurumuş gözyaşları vardı. Zemine sızan kan hâlâ ta- zeydi. Ona bir süre daha vakit tanımak, yaşadığı şoku sindir- mek için zaman vermek istedim. O sırada davet alanı tamamen boşaldı, ekipler hızlıca işlerini hallederken, benim tüm dikka- tim ondaydı. Sonunda bakışlarını kaldırdığında, ona ne kadar ihtiyaç duyduğumu fark ettim. Gerçek Beren'i, Deirdre'yi gör- meye ihtiyacım vardı. Aylar süren savaş sonunda, beni hatırla- dığını bilmeye ihtiyacım vardı.

Ellerimi temkinle ona uzattığımda hızla karşılık verdi. Parmak uçlarımız birbirine dokundu. Bu kadar basit ama anlam- lı bir dokunuşun hissettirdikleri karşısında şaşkına döndüm. Bakışlarımı tamamen ona kilitlediğimde, gözlerinde gördüm. *Oradaydı. Karım. Deirdre'm. Bana geri dönmüştü.*

Yavaşça bir adım atıp bu sefer gözyaşlarına dokundum. "Ya- ralandın mı?" diye sordum fısıltıyla. Sanki yüksek sesle konu- sam o özel an bozulacaktı. Göz pınarları tekrar yaşla doldu, başını olumsuz anlamda salladı. Ona daha yakın olmak için bir adım daha yaklaştım. Kan kokusuna karışmış kokusunu solu- dum. Bakışlarındaki, dokunuşundaki pusunun sonunda kalktı- ğını gören kalbimin sevinçle dolmasına izin verdim. Parmakla-

rım yüzünü keşfetti. Gözlerine, burnunun ucuna, yanaklarına, çenesine ve en son dudaklarına dokundum. “Deirdre,” dedim çektiğim acıya karışmış sevinçle. Bir kez daha emin olmak istedim.

Ve bana baktı. Tam onun gibi. Tam da Deirdre'm gibi. Yüzünün her noktasını özlemle öptüm ve onu kollarıma aldım. Sıkıca. Biz gerçektik.

Ben James Hunter, bilinen kimliğim Theodore James Allen. Asla inanmadığım bir şeye kavuştum. *Aşka.*